

Науково-консультативний висновок
щодо проекту Закону України «Про органи самоорганізації населення»
(реєстр. №3704 від 29.11.2013р.)

Вивчення проекту Закону України «Про органи самоорганізації населення» (реєстр. №3704 від 29.11.2013р.) у контексті чинних Конституції України, законодавства про місцеве самоврядування та його органи, а також окреслених Концепцією реформування місцевого самоврядування та територіальної організації влади напрямків здійснення муніципального будівництва дозволило дійти наступних висновків.

Розроблений проект Закону України «Про органи самоорганізації населення» є актуальним з точки зору покращення існуючого правового регулювання організації та діяльності органів самоорганізації населення. На сьогоднішній день законодавча основа даних суб'єктів місцевого самоврядування має чисельні вади, пов'язані з неузгодженістю норм Закону України «Про органи самоорганізації населення» від 11 липня 2001р. з нормами Конституції України, Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні», внутрішньою суперечністю окремих положень чинного Закону, а також припущеними прогалинами правового регулювання деяких організаційних та функціональних аспектів діяльності цих органів. Все це знижує якість правового регулювання статусу органів самоорганізації населення, створює бар'єри на шляху їх практичної діяльності та не дозволяє найповніше використати самоорганізаційний та управлінський потенціал даних органів. Крім того, накопичений за роки дії Закону «Про органи самоорганізації населення» правозастосовчий досвід свідчить про необхідність перегляду системи повноважень даних органів та удосконалення механізмів взаємодії їх з місцевими радами та її виконавчими органами. Значна частина проблемних питань була врахована розробниками законопроекту «Про органи самоорганізації населення».

В цілому представлений законопроект характеризується високим теоретико-методологічним рівнем підготовки, раціональним поєднанням матеріального та процесуального нормативного матеріалу, логічним структуруванням та побудовою, широкою термінологічною базою, чітким додержанням вимог юридичної техніки.

Окремо слід підкреслити, що представлений законопроект має важливе значення з точки зору забезпечення системності реформ щодо удосконалення місцевого самоврядування в Україні, його територіальної основи. Разом з цим запропоновані новели правового статусу, регулювання відносин організації та діяльності органів самоорганізації населення можуть розглядатися лише комплексно з конституційним законопроектом, а також новою редакцією Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні». Так, уточнення правового статусу органів самоорганізації населення безпосередньо пов'язане з обранням концептуальної основи організації місцевого самоврядування у контексті конституційної реформи. У разі поширення громадівської концепції,

що передбачає застосування принципу субсидіарності при окресленні функціональної ролі органів місцевого самоврядування у вирішенні питань місцевого значення та з метою посилення демократичності управління, забезпечення самоорганізації та самодіяльності населення, сприяння розвитку інститутів громадянського суспільства, послідовним стане законодавче закріплення статусу органів самоорганізації населення як органів громадської самоорганізації з функціональним орієнтуванням їх діяльності на представництво інтересів жителів відповідних територій та забезпечення реалізації власних ініціатив територіального розвитку.

Посилення державницьких засад або конституювання концепції муніципального дуалізму вимагатимуть концентрування організаційного механізму муніципального управління. Забезпеченню системності організації та діяльності усіх ланок такого управління, посиленню його професіоналізації, встановленню контролю за ефективністю муніципально-управлінської діяльності на усіх рівнях територіальної організації місцевого самоврядування, підвищенню ефективності надання муніципальних послуг сприятиме чітке нормативне закріплення статусу органів самоорганізації населення як органів місцевого самоврядування, що дозволить збільшити роль даних органів у вирішенні питань місцевого значення.

Особливу роль органи самоорганізації населення повинні відіграти при проведенні адміністративно-територіальної реформи. У разі утворення добровільного або адміністративного об'єднання територіальних громад на ці органи мають бути покладені завдання щодо представництва інтересів жителів окремих населених пунктів у межах об'єднаної громади, забезпечення реалізації рішень органів самоврядування об'єднаної громади, програм соціально-економічного та культурного розвитку на відповідній території, надання муніципальних послуг населенню, участь в управлінні об'єктами житлово-комунального господарства, іншими об'єктами комунальної власності на відповідній території тощо. Законодавче забезпечення виконання даних завдань вимагатиме не лише наявності статусу суб'єкту місцевого самоврядування, але й встановлення чіткого переліку власних повноважень; удосконалення механізму взаємодії з органами місцевого самоврядування об'єднаної громади; надання права ініціювати створення органів самоорганізації населення перед жителями відповідної території раді об'єднаної громади; встановлення ефективної матеріально-фінансової основи діяльності цих органів, а також вирішення низки інших організаційно-правових питань. Таким чином, з метою удосконалення правового регулювання статусу органів самоорганізації населення потребують внесення відповідних змін норми не лише Закону України «Про органи самоорганізації населення», але й в першу чергу – Конституції України та Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні».

У контексті ж діючого конституційно-правового регулювання статусу місцевого самоврядування в цілому та органів самоорганізації населення зокрема чимало положень законопроекту не відповідають нормам Конституції

України, є передчасними та викликають зауваження з формально-юридичних підстав.

Крім того, слід висловити зауваження щодо змісту окремих положень законопроекту.

1. Щодо ст.2 законопроекту:

У законопроекті пропонується запровадити інститут мікрогромади як соціальної основи організації та діяльності органів самоорганізації населення із запровадженням її муніципальної правосуб'єктності. У такий спосіб фактично створюється «матрешка» громад і, як наслідок, «матрешка» представницьких органів, що де-факто породжує колізію компетенції. На негативні сторони такої моделі, що за сучасної моделі місцевого самоврядування проявляються при взаємодії «місто – район у місті», а також при знаходженні одного населеного пункту в адміністративних межах іншого, неодноразово звертали увагу і науковці, і практики.

Місцеве самоврядування має здійснюватися на територіях, відмежованих одна від одної. На одній території не повинно бути декількох територіальних громад як суб'єктів повноважень місцевого самоврядування. Безумовно, об'єднана територіальна громада є складним утворенням, і для організації муніципального управління вона має поділитися на певні частини. Територіально організація системи місцевого самоврядування такої громади має здійснюватися саме шляхом утворення певних муніципальних органів. Але житель має бути членом лише однієї територіальної громади, за належністю до якої і реалізовувати свої муніципальні права та обов'язки. Тому вважаємо необхідним залишити передбачене у чинному Законі України «Про органи самоорганізації населення» положення, згідно якого соціальною основою організації та діяльності органів самоорганізації населення виступають жителі відповідної території.

Статтю 2 законопроекту органи самоорганізації населення визначаються як представницькі органи, що утворюються жителями, які на законних підставах проживають на території села (кількох сіл), селища, міста або їх частин, для розв'язання завдань, передбачених цим Законом. На представницький характер даних органів вказує і ст.1 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні». При цьому не використовується формула «представницький орган місцевого самоврядування». Віднести до числа таких органів органи самоорганізації населення не вбачається можливим як з формально-юридичної точки зору, так і враховуючи функціональну специфіку даних органів, які здійснюють не лише представницьку, але й організаційно-виконавчу, обліково-розпорядчу, інформаційну та інші функції. Отже, у законопроекті фактично дублюється існуюча у сучасному законодавчому просторі нечіткість правового статусу органів самоорганізації населення.

Некоректним з доктринальної точки зору вбачається використання терміну «додаткові повноваження», який не має усталеного юридичного змісту у сучасній теорії публічних правовідносин, особливо без позначення структури компетенції органів самоорганізації населення.

Одночасно слід звернути увагу й на визначення повноважень органу самоорганізації населення, під якими пропонується розуміти повноваження місцевого самоврядування, надані відповідно до Конституції та законів України сільською, селищною, міською або районною у місті (у разі її створення) радою органу самоорганізації населення під час надання дозволу на його утворення. Потребує уточнення характер таких повноважень, адже зазначене визначення охоплює не лише власні, але й делеговані повноваження, здійснювані органами місцевого самоврядування, повноваження як місцевих рад, так і їх виконавчих органів та місцевих голів. Такий підхід, вочевидь, є занадто широким і вимагає своєї конкретизації.

2. Щодо ст.3 законопроекту:

На сьогоднішній день чинне законодавство не надає чіткої відповіді на питання про публічно-владну або громадську природу органів самоорганізації населення, про належність їх до підсистем або органів місцевого самоврядування, або форм безпосередньої муніципальної демократії. Не вирішене дане проблемне питання й у тексті законопроекту. Так, частина перша відносить органи самоорганізації населення до публічно-владної системи місцевого самоврядування, а частина четверта визначає дані органи як неприбуткові організації. Разом з цим, чітке нормативне закріплення поняття та інституційної природи органів самоорганізації населення має вкрай важливе значення не лише для забезпечення системності правового регулювання даних органів, але й для оптимізації організаційного механізму вирішення територіальною громадою питань місцевого значення.

Слід звернути увагу й на визначення форм органів самоорганізації населення. Поряд з комітетами будинковими, вуличними, квартальними, комітетами мікрорайонів, залишені невизначеними форми таких органів у селах (кількох селах) або селищах, які не є адміністративними центрами, районах у місті (в разі неутворення районної у місті ради), та крім того загальний перелік залишений відкритим, що неповною мірою узгоджується з визначенням території діяльності органу самоорганізації населення (ст.2).

3. Щодо ст.4 законопроекту:

Запропонована система законодавства про органи самоорганізації населення не включає Конституцію Автономної Республіки Крим, а також не враховує ієрархічну будову системи локальних нормативно-правових актів, зокрема, місце статутів територіальних громад у такій системі.

4. Щодо ст.6 законопроекту:

Законопроект встановлює: органи самоорганізації населення – представницькі органи, що утворюються жителями, які на законних підставах проживають на території села (кількох сіл), селища, міста або їх частин, для розв'язання завдань, передбачених цим Законом (ст.2); обирати та бути обраними до органу самоорганізації населення в порядку, визначеному Законом, можуть жителі, які на законних підставах проживають на відповідній

території та мають право голосу; право голосу на виборах мають жителі, які досягли вісімнадцяти років на день проведення таких виборів (ст.6). І разом з цим визначає, що орган самоорганізації населення є однією з форм участі членів територіальних громад сіл, селищ, міст у вирішенні окремих питань місцевого значення (ст.3).

Таким чином, норми законопроекту по-різному регламентують питання щодо участі осіб, які тимчасово проживають на відповідній території, у створенні органу самоорганізації населення. Враховуючи, що органи самоорганізації населення є органами місцевого самоврядування, за допомогою яких територіальні громади реалізують належне їм право на вирішення питань місцевого значення, а членство у територіальній громаді визначається фактом постійного проживання на території відповідного населеного пункту, вважаємо, що таке право мають жителі, які постійно проживають на відповідній території. Проте зазначене положення має знайти законодавче закріплення.

Поряд з цим не менш актуальним є і питання щодо участі іноземців, які постійно проживають на відповідній території, у створенні органів самоорганізації населення. Як вище зазначалося, статтею 6 законопроекту передбачено, що обирати та бути обраними до органу самоорганізації населення в порядку, визначеному цим Законом, можуть жителі, які на законних підставах проживають на відповідній території та мають право голосу. Право голосу на виборах мають жителі, які досягли на день їх проведення вісімнадцяти років. Не мають права голосу жителі, яких визнано судом недієздатними. Таким чином, законопроект передбачив можливість брати участь в ініціюванні створення органу самоорганізації населення, його обранні, а також бути обраним до його складу не лише для громадян України, але й іноземців, які постійно проживають на відповідній території, досягли 18 років і не визнані судом недієздатними. Але дані положення частково суперечать ч.1 ст.38 Конституції України, яка гарантує право обирати та бути обраними до органів місцевого самоврядування виключно громадянам України. З огляду на це іноземцям може бути надане право лише брати участь у зборах (конференції) жителів з метою ініціювання створення органу самоорганізації населення або вирішення інших організаційних питань його діяльності.

Крім того, слід звернути увагу на проблеми нормативного визначення організаційної форми – якщо законопроект визначає її як загальні збори (конференція), то чинний Закон України «Про місцеве самоврядування в Україні» - загальні збори громадян.

5. Щодо ст.7 законопроекту:

Вимагає уточнення визначення території діяльності органу самоорганізації населення, зокрема, у частині території села (кількох сіл) або селища, які не є адміністративними центрами. Підтримуючи ідею щодо необхідності створення даних органів на території тих населених пунктів, що входять до складу об'єднаних громад, зауважимо, що органи самоорганізації населення можуть формуватися і на території тих сіл, селищ, які є адміністративними центрами. Оскільки представницькі органи місцевого

самоврядування та їх виконавчі структури функціонують на території всієї громади, а не лише її адміністративного центру, а тому це не викликати конкуренцію представницьких органів.

Запровадження системи рівнів органів самоорганізації населення потребує чіткого законодавчого визначення характеру відносин даних органів різних рівнів.

Законопроект передбачає можливість зміни території діяльності органу самоорганізації населення лише в ініціативному порядку за ініціативою загальних зборів. Разом з цим вважаємо доцільним передбачити також і порядок зміни території юрисдикції даних органів у зв'язку зі змінами в адміністративно-територіальному устрої.

6. Щодо ст.ст.8-12 законопроекту:

Законопроектом детально врегульовані організаційні та процедурні аспекти створення органів самоорганізації населення, у тому числі й ті, щодо яких допущена прогалина законодавчого регулювання у чинному Законі «Про органи самоорганізації населення». Запропонований порядок дозволяє в єдиному механізмі поєднати ініціативу та самоорганізацію населення з організаційно впорядкованим впливом місцевої ради. При цьому розробниками запропоновано зменшити кількість загальних зборів, які скликаються і проводяться під час утворення органу самоорганізації населення, що значно спрощує та скорочує процедуру.

Проте слід звернути увагу на те, що обрання персонального складу органу самоорганізації населення передбачено до моменту одержання дозволу місцевої ради на створення такого органу (ст.9 законопроекту) і саме з моменту обрання починається строк повноважень персонального складу органу (ч.2 ст.14 законопроекту). У зв'язку з цим виникає питання про юридичне значення одержання дозволу місцевої ради на створення органу, а також правомочність дій, вчинених до одержання такого дозволу. Крім того, у якості гарантії діяльності органів самоорганізації населення, на наш погляд, доцільно передбачити з наданням місцевою радою дозволу на створення таких органів й обов'язковість одночасного вирішення питання їх матеріально-фінансового забезпечення.

7. Щодо ст.10 законопроекту:

Затвердження примірного положення про орган самоорганізації населення Кабінетом Міністрів України порушуватиме конституційні гарантії правової та організаційної самостійності місцевого самоврядування. Дані повноваження, на наш погляд, мають бути надані місцевій раді.

8. Щодо ст.11 законопроекту:

Проблемним питанням є визначення кола органів місцевого самоврядування, що надають дозвіл на створення органів самоорганізації населення. Відповідно до ч.6 ст. 140 Конституції України сільські, селищні, міські ради можуть дозволяти за ініціативою жителів створювати будинкові,

вуличні, квартальні та інші органи самоорганізації населення і наділяти їх частиною власної компетенції, фінансів, майна. Разом з цим ст.11 законопроекту до числа місцевих рад, що дозволяють створювати органи самоорганізації населення, крім названих Конституцією, віднесені й районні у місті (у разі їх створення) ради. Отже, наявною є невідповідність норм законопроекту Конституції України.

Доцільно доповнити передбачені законопроектом підстави відмови місцевої ради у наданні дозволу на утворення органу самоорганізації населення порушенням вимог, встановлених не лише законом, але й статутом територіальної громади. Це відповідатиме і положенням частини 7 ст.8 законопроекту, які передбачають, що загальні збори скликаються і проводяться в порядку, визначеному законом та Статутом територіальної громади села, селища, міста.

9. Щодо ст.12 законопроекту:

Положення даної статті законопроекту вимагають конкретизації в частині спеціальних підстав застосування передбачених ними процедур формування органів самоорганізації населення, співвідношення із загальним порядком, встановленим ст.ст.8-11 законопроекту, а також узгодження з нормами виборчого законодавства, законодавства про службу в органах місцевого самоврядування. Крім того, на сьогоднішній день запропоновані новації формування органів самоорганізації населення суперечать Конституції України.

10. Щодо ст.16 законопроекту:

Запропонована норма фактично передбачає обов'язковість функціонування органів самоорганізації населення або інших суб'єктів, наділених їх повноваженнями, що не відповідає правовій природі цих органів.

11. Щодо ст.17 законопроекту:

Особливість правової конструкції повноважень органів самоорганізації населення полягає у тому, що юридично опосередковуючою ланкою набуття ними повноважень, передбачених законом, виступає рішення місцевої ради. За допомогою його нормативна модель повноважень адаптується до потреб забезпечення розвитку конкретної території та одночасно функціонально-компетенційна організація конкретного органу самоорганізації населення «вбудовується» у загальну функціональну систему муніципального управління окремої територіальної громади.

Аналіз передбачених законопроектом власних повноважень органів самоорганізації населення свідчить про обмеженість їх числа, адже перелік таких повноважень встановлений як виключний. Крім того, з формально-юридичної точки зору звертає на себе увагу той факт, що законодавець визначає, що органу самоорганізації населення у межах території його діяльності під час його утворення можуть надаватися зазначені у ч.1 ст.17 законопроекту повноваження. Тобто може виникнути парадоксальна ситуація,

коли місцева рада, яка дає згоду на утворення органу самоорганізації населення, може і не наділити цей орган власними повноваженнями.

Зміст передбачених законопроектом власних повноважень органів самоорганізації населення на сьогоднішній день свідчить про низьку ефективність таких повноважень. Дані органи фактично не наділяються реальними ричагами впливу на муніципальну політику, позбавлені власних управлінських механізмів розв'язання проблем життєзабезпечення населення відповідних територій. Для прикладу можемо навести сферу житлово-комунального господарства, реформа якої проголошена одним з пріоритетів державної політики України. На сьогоднішній день практично відсутні законодавчі норми, які б дозволяли органам самоорганізації населення брати участь у розробці та реалізації інвестиційних програм підприємств даного сектору господарства; формуванні тарифів на житлово-комунальні послуги; впливати на відбір виробників або постачальників житлово-комунальних послуг. Оновлення діяльності органів самоорганізації населення, підвищення їх ролі у наданні муніципальних послуг територіальним громадам вимагає перегляду кола власних повноважень цих органів.

12. Щодо ст.18 законопроекту:

Законопроектна основа наділення органів самоорганізації населення додатковими повноваженнями місцевих рад має досить звужений характер, лише рамково окреслюючи такий механізм. При цьому у практичному аспекті найбільш складними питаннями залишаються встановлення переліку власних повноважень місцевої ради, що можуть бути надані органам самоорганізації населення, визначення критеріїв складу та обсягу таких повноважень, порядок надання, що має забезпечувати врахування позиції органу самоорганізації населення. Вважаємо, що предмет надання повноважень доцільно передати на узгодження сторін.

Викликає також певні зауваження можливість надання органам самоорганізації населення додаткових повноважень районними у місті радами. Адже відповідно до ч.2 ст.26 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» обсяг і межі повноважень, які здійснюють ці ради та їх виконавчі органи в інтересах територіальних громад районів у містах, визначаються міськими (міст з районним поділом) радами. При здійсненні районними у місті радами делегування повноважень органам самоорганізації населення фактично відбувається повторна передача повноважень, що не відповідає засадам організації муніципальної влади. У зв'язку з цим вважаємо необхідним виключити районні у містах ради з числа суб'єктів делегування органам самоорганізації населення повноважень.

13. Щодо ст.19 законопроекту:

Як свідчить практика, основним джерелом фінансового забезпечення діяльності органів самоорганізації населення в Україні сьогодні виступають кошти відповідного місцевого бюджету. Зміцненню матеріально-фінансової основи діяльності цих органів сприятиме віднесення до джерел фінансування

також коштів від здійснення органом самоорганізації населення господарської діяльності; дотацій та субвенцій, отриманих з місцевого бюджету, коштів державних цільових фондів, коштів, одержаних в порядку технічної чи благодійної, у тому числі гуманітарної допомоги; місцевих зборів на засадах добровільного самооподаткування; кредитних коштів, інших надходжень, не заборонених законодавством.

14. Щодо ст.23 законопроекту:

Пропонуємо передбачити розробку та ухвалення відповідними місцевими радами типових регламентів органів самоорганізації населення, на основі яких діючі органи можуть приймати власні регламенти роботи. Це сприятиме чіткішій регламентації окремих організаційних та процедурно-процесуальних аспектів діяльності органів самоорганізації населення

15. Щодо ст.24 законопроекту:

З формально-юридичної точки зору рішення органів самоорганізації населення, передбачені законопроектом, можуть мати лише правозастосовчий характер, прийматися з питань організації роботи органу або забезпечення виконання покладених на нього повноважень. Разом з цим у практичній діяльності органів самоорганізації населення все частіше виникає потреба у прийнятті актів нормативного характеру – різноманітних положень, порядків, інструкції тощо, у тому числі й регламентів роботи даних органів. У зв'язку з цим пропонуємо зняти обмеження правового характеру рішень органів самоорганізації населення.

Неприйнятними є запропоновані положення щодо обов'язковості актів органів самоорганізації населення лише для членів даних органів, що нівелюють статус даних органів. Вважаємо необхідним чітко законодавче закріплення обов'язковості виконання актів органів самоорганізації населення, прийнятих в межах їх повноважень, на території юрисдикції цих органів з встановленням вимоги врахування таких актів іншими органами місцевого самоврядування.

16. Щодо ст.25 законопроекту:

На сьогоднішній день здебільшого члени органів самоорганізації населення не володіють достатнім рівнем знань, що доволі гостро ставить кадрову проблему в організації даних органів. На сьогоднішній день у законодавстві відсутні критерії визначення та обмеження щодо кола осіб, які можуть бути обрані до органу самоорганізації населення. Єдиною вимогою до таких осіб є законність підстав проживання на відповідній території. Відсутні нормативні вимоги щодо віку, дієздатності, громадянства, кваліфікації, досвіду роботи, володіння необхідними навичками, сумісності посад в цих органах та інших органах влади. Така прогалина правового регулювання вкрай негативно позначається на якості діяльності органів самоорганізації населення.

У зв'язку з зазначеним вважаємо доцільними професіоналізацію діяльності керівного складу даних органів, встановлення переліку

кваліфікаційних вимог до кандидатів на відповідні посади, поширення на цих осіб статусу службовців органів місцевого самоврядування, а також впровадження постійних засад діяльності керівного складу органів самоорганізації населення. Крім того, важливою є гарантування системи навчання та підвищення кваліфікації членів органів самоорганізації населення. Це сприятиме одночасно й збільшенню авторитету цих органів, зацікавленості жителів у їх діяльності.

17. Щодо ст.26 законопроекту:

Необґрунтовано розширеними та такими, що виходять за межі статусу органу самоорганізації населення, вбачаються передбачені законопроектом повноваження представника мікроромлади, зокрема, щодо контролю в межах власної компетенції положень законів України, актів Президента України та Кабінету Міністрів України, рішень органів місцевого самоврядування; організації участі населення у місцевих виборах, референдумах, переписах, медичних та санітарно-епідеміологічних заходах, ярмарках та інших заходах, що проводяться органами місцевого самоврядування; підготовки для розгляду радою пропозицій щодо використання природних ресурсів місцевого значення; організації вирішення питань благоустрою населених пунктів, здійснення самоврядного контролю у сфері благоустрою населених пунктів.

Придїляючи увагу питанням повноважень керівника та секретаря органу самоорганізації населення, законопроект разом з цим не містить окремої статті чи навіть її частини, у яких би визначалися повноваження заступника (заступників) керівника органу самоорганізації населення, встановлюючи відсилочну норму до положення про орган самоорганізації населення.

18. Щодо ст.28 законопроекту:

Невизначеною залишається процедура підзвітності керівництва та членів органу самоорганізації населення, а також процедура позбавлення керівних повноважень.

19. Щодо ст.30 законопроекту:

Законопроектом визначений лише порядок контролю за фінансовою діяльністю органу самоорганізації населення та використанням ним майна. Разом з цим залишені не врегульованими відносини виконавчого контролю, а також з боку органів державної влади, жителів відповідної території.

20. Щодо ст.32 законопроекту:

Вимагають конкретизації положення законопроекту щодо порядку ліквідації органу самоорганізації населення, а також юридичної долі інших, ніж ті, що були надані місцевою радою, матеріально-фінансових ресурсів.

21. Щодо ст.33 законопроекту:

Законопроектом передбачена широка система спеціальних (правових, організаційних, матеріально-фінансових) гарантій організації та діяльності

органів самоорганізації населення, а також механізм відповідальності цих органів, що покликані забезпечувати реальне, найповніше та найефективніше здійснення ними наданих повноважень. Разом з цим поза законопроектної регламентації залишаються відносини між органами самоорганізації населення та виконавчими органами місцевих рад, сільськими, селищними, міськими головами, порядок їх реалізації, не дивлячись на те, що вони мають важливе значення з точки зору як організації належної роботи органів самоорганізації населення, так і забезпечення злагодженого механізму муніципального управління на всій території населеного пункту.

22. Щодо ст.34 законопроекту:

Слід доповнити перелік актів, порушення положень яких може тягнути відповідальність органу самоорганізації населення, його посадових осіб, статутами територіальних громад.

23. Щодо ст.35 законопроекту:

Важливим правовим засобом гарантування реалізації законодавства про органи самоорганізації населення є покладення обов'язку нести негативні наслідки за порушення його правових вимог. Законопроектом передбачено, що органи державної влади, органи місцевого самоврядування, їх посадові особи, фізичні та юридичні особи, винні в порушенні законодавства про органи самоорганізації населення, несуть відповідальність згідно із законом. Але законодавство не передбачає будь-яких спеціальних санкцій за порушення законодавства про органи самоорганізації населення. На порушників можуть бути поширені загальні положення законодавства України, які передбачають цивільно-правову, матеріальну, дисциплінарну, адміністративну та кримінальну відповідальність. А це робить зазначену норму законопроекту декларативною.

Висновок підготовлений завідуючою сектором муніципального права та місцевого самоврядування к.ю.н., доц. Бодровою І.І.

**Директор
Науково-дослідного інституту
державного будівництва та
місцевого самоврядування
НАПрН України**

д.ю.н. С.Г. Серьогіна